

Dita Zušřicová: Internet a řiví lidé

Bylo nebylo. Před dávnými a dávnými lety jsem začala odebírat řasopis pro všechny, kterým duřevní strasti nejsou lhostejné Esprit, abych ve svém zápasu s psychickou nemocí měla spojence. Jak řas běžel, do domácnosti jsme dostali k vánocům počítač a po půl roce jsem do něj nechala zřídít internet, abych nepociřovala v invalidním důchodě tak velkou sociální izolaci. Každý měsíc jsem řekala na nové číslo Espritu – potravu pro vnitřní řivot – a ve svém vnějším řivotě stále hledala uplatnění.

Jednou v létě jsem jako obvykle otevřela řasopis a na první stránce na mne vykukla krátká zpráva o pilotním běhu novinářského kurzu pro psychicky a tělesně handicapované s názvem Symbiůza pořádaném neziskovou organizací řeská asociace pro psychické zdraví, která vydává uvedený řasopis. „Nesmím otálet!“ blesklo mi hlavou. A od toho okamřiku se vyuřití počítače připojeného k internetu začalo zúřochovat. Napsala jsem organizátorovi mail a dál už se vše odehrávalo jako v pohádce. Byla jsem přijata k účasti v kurzu, jehož výstupem byla publikace článku stvořeného na Symbiůze právě v Espritu a jako bonus kontakty na další kurzisty. Hurá!

Ale tím pohádka nekončí.

Na základě doporučení internetových stránek pro handicapované na proběhlých přednáškách jsem začala pravidelně do mailu odebírat newsletter portálu Helpnet. Asi po roce se zde objevila zpráva o pořádání další Symbiůzy, jak vidno už s mnohem větří propagací, s níř souvisela i možnost pořadatelů vybírat z větřího počtu zájemců o účast. Přihlášku, řivotopis a motivační dopis jsem vzápětí poslala mailem a uspěla. Podruhé hurá!

Pohádka ale stále nekončí.

Byly uspořádaný dva úvodní řýdenní běhy (každý s jinými kurzisty) a na tyto prezenční řýdny, kde jsme se rozdělili ve vzdělávacím programu podle zájmu na oblasti redakční práce a public relations, navazovala 3-měsíční distanční výuka, při níř jsem se mailem radila s lektorem nad zadanými úkoly z proběhlého kurzu. Po prezentacích dokonřených článků, které byly uspořádaný podle jednotlivých běhů ve dvou dnech, jsem byla vybrána spolu s další přibližně polovinou ze všech účastníků, abychom se podíleli (řást jako regionální zpravodajové, řást jako pracovníci public relations) na projektu vzniku a provozování zdravotně - sociálního portálu Lidé mezi lidmi. Potřetí (naposledy?) hurá!

Web byl oficiálně spuřten na začátku roku 2012. Celý rok práce probíhala hlavně ve finále z domu komunikací přes internet mailem – od posílání článků k publikování na webu až po řešení otázek technického rázu: propagace webu, pracovní smlouva atd. Navíc jsem díky internetu hned mohla sledovat, jak web řije, plní se příspěvky a případně diskutovat.

Pohádka opravdu končí?

Původně byl projekt plánován jako jednoletý, web však pokračuje i v roce 2013! – z důvodu financí zatím se snířeným počtem zaměstnanců zabezpečujícím jeho základní chod. Jestli se podaří zajistit v přístřích letech potřebné zdroje peněz k opěťovnému fungování portálu v plném provozu, řěfredaktor plánuje znovu nabídnout pracovní příležitost větřímu množství handicapovaných.

Jaký pro mne právě uplynulý rok měl smysl? Díky redaktorské práci – někdy domluvené přes mail, někdy přes telefon – jsem se lépe naučila komunikovat, získala sebevědomí, předala zkušenosti, ale hlavně se mohla realizovat i při mé nemoci. Navíc jsem se při reportážích a rozhovorech navázala na nové lidi, vyšla ze své izolace „do světa“, kde jsem nejen při tvorbě článků o neziskových organizacích narazila na zapálené nadšence, oproti celospolečensky médii podporované nebo jimi vytvářené?! „blbé náladě“. Poznala jsem lidi, se kterými se mohu i přes velkou vzdálenost domlouvat mailem, ale mailem nebo mobilem se s nimi mohu také domluvit na osobním setkání, což považuji pro sebe za mnohem důležitější.

A z pohádky plyne ponaučení?

Internet a mobil je přímá cesta k živým lidem!

Pro upřesnění: odkaz na zmiňovaný portál www.lidemezilidmi.cz.